

62018CJ0004

TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2019 m. spalio 16 d. (*1)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Apmokestinimas – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema (PVM) – Direktyva 2006/112/EB – 132 straipsnis 1 dalis a punktas – Tam tikros bendrojo intereso veiklos neapmokestinimas – Viešojo pašto tarnybos – Direktyva 97/67/EB – Universaliojo pašto paslaugų teikėjai – Privatus operatorius, teikiantis formalaus teismo ar administracinio institucijų procesinio dokumento teikimo paslaugas“

Sujungtose bylose C-4/18 ir C-5/18

dėl 2017 m. gegužės 31 d. Bundesfinanzhof (Federalinis finansų teismas, Vokietija) nutartimis, kurias Teisingumo Teismas gavo 2018 m. sausio 3 d., pagal SESV 267 straipsnį pateiktą prašymą priimti prejudicinį sprendimą bylose

Michael Winterhoff, veikiantis kaip DIREKTexpress Holding AG likvidatorius,

prieš

Finanzamt Ulm (C-4/18)

ir

Jochen Eisenbeis, veikiantis kaip JUREX GmbH likvidatorius,

prieš

Bundeszentralamt für Steuern (C-5/18)

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija),

kurių sudaro kolegijos pirmininkas E. Regan (pranešėjas), teisėjai I. Jarukaitis, E. Juhász, M. Ilešič ir C. Lycourgos,

generalinis advokatas H. Saugmandsgaard Øe,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinį proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

—

M. Winterhoff, DIREKTexpress Holding AG likvidatoriaus, ir J. Eisenbeis, JUREX GmbH likvidatoriaus, atstovaujamų Steuerberater C. Hahn,

—

Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze ir R. Kanitz,

–

Suomijos vyriausybės, atstovaujamos H. Leppo,

–

Europos Komisijos, atstovaujamos W. Mölls, L. Lozano Palacios ir L. Nicolae,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1

Prašymai priimti prejudicinį sprendimą pateikti dėl 1997 m. gruodžio 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/67/EB dėl Bendrijos pašto paslaugų vidaus rinkos plėtros bendrųjų taisyklių ir paslaugų kokybės gerinimo (OL L 15, 1998, p. 14; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 3 t., p. 71), iš dalies pakeistos 2008 m. vasario 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/6/EB (OL L 52, 2008, p. 3, klaidų ištaisymas OL L 225, 2015, p. 49; toliau – Direktyva 97/67), 2 straipsnio 13 punkto ir 3 straipsnio 4 dalies ir 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, 2006, p. 1) 132 straipsnio 1 dalies a punkto išaiškinimo.

2

Šie prašymai pateikti nagrinėjant du ginčus: pirmasis – Michael Winterhoff, veikiantis kaip DIREKTexpress Holding AG likvidatorius, ir Finanzamt Ulm (Ulmo mokesčių administratorius, Vokietija) (byla C-4/18), ir, antrasis – Jochen Eisenbeis, veikiantis kaip JUREX GmbH likvidatorius, ir Bundeszentralamt für Steuern (Federalinė mokesčių tarnyba, Vokietija) (byla C-5/18) dėl atsisakymo neapmokestinti pridėtinės vertės mokesčiu (PVM) šio bendrovių teikiamas formalus procesinis dokumentų teikimo paslaugas teismų ir administracinių institucijų vardu.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 97/67

3

Direktyvos 97/67 1 skyriaus „Tikslai ir taikymo sritis“ 2 straipsnyje pateikiamos šios sąvokos:

„Šioje direktyvoje vartojamos sąvokos:

1.

pašto paslaugos: paslaugos, kurias sudaro pašto siuntų surinkimas, rėšiavimas, vežimas ir skirstymas;

1a)

pašto paslaugų teikėjas: vienas, teikianti vieną ar kelias pašto paslaugas;

<...>

4)

surinkimas: pašto paslaugų teikėjo vykdoma pašto siuntų surinkimo operacija;

5)

skirstymas: nuo pašto siuntų išrašavimo skirstymo centre iki jų pristatymo adresatams vykstantis procesas;

6)

pašto siunta: adresuota ir galutinės formos siunta, kuri turi gabenėti pašto paslaugų teikėjas. Be korespondencijos siuntų, tokios siuntos taip pat apima, pavyzdžiui, knygas, katalogus, laikraščius, periodinius leidinius ir pašto siuntinius su prekėmis, kurios turi komercinę vertę arba jos neturi;

<...>

9)

registruotoji siunta: paslauga, teikianti pastovaus dydžio garantiją nuo siuntos dingimo, vagystės arba sugadinimo rizikos ir leidžianti siuntėjui paprašius jam pateikti įrodymą, jei tai būtina, kad siunta buvo pristatyta ir (arba) suteikta adresatui;

<...>

13)

universalioji paslaugų teikėjas: valstybinis arba privatus pašto paslaugų teikėjas, valstybėje narėje teikiantis universaliojas pašto paslaugas arba jų dalį, apie kurį pagal 4 straipsnį buvo pranešta Komisijai;

<...>

17)

naudotojas: bet kuris fizinis arba juridinis asmuo, kuris naudojasi teikiamomis pašto paslaugomis bendamas siuntėju arba gavėju;

<...>“

4

Šios direktyvos 2 skyriuje „Universaliosios paslaugos“ yra 3–6 straipsniai. 3 straipsnis išdėstyta taip:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad naudotojai turėtų teisę į universalias paslaugas, apimančias apibrėžtos kokybės visoje teritorijoje visiems naudotojams prieinamomis kainomis nenutrūkstanti teikiamas pašto paslaugas.

<...>

4. Kiekviena valstybė narė užtikrina būtinas priemones [bent jau] šiai universaliajai paslaugai teikimui:

—

pašto siuntų iki 2 kg surinkimų, rėšiavimų, pervežimų ir pristatymų,

—

siuntinių iki 10 kg surinkimų, rėšiavimų, pervežimų ir pristatymų,

—

registruotųjų ir įvertintųjų siuntų paslaugas.

<...>

7. Šiame straipsnyje apibrėžtos universaliosios paslaugos apima vidaus ir tarptautines paslaugas.“

5

Šios direktyvos 4 straipsnyje nurodyta:

„1. Kiekviena valstybė narė turi užtikrinti, kad būtų garantuojamas universaliajai paslaugai teikimas ir Komisijai praneša, kokių priemonių imtųsi šiai pareigai vykdyti. 21 straipsnyje nurodytam Komitetui pranešama apie priemones, kurias universaliajai paslaugai teikimui užtikrinti nustatė valstybės narės.

2. Valstybės narės gali paskirti vieną ar daugiau įmonių universaliajai paslaugai teikėjais, kad būtų galima aprūpti visą šalies teritoriją. Valstybės narės gali paskirti skirtingas įmones skirtingiems universaliajai paslaugai elementams teikti ir (arba) skirtingoms šalies teritorijos dalims aprūpti. <...>

Valstybės narės turi pranešti Komisijai savo paskirto(?) universaliajai paslaugai teikėjo(?) tapatybę. <...>“

Direktyva 2006/112

6

Direktyvos 2006/112 IX antraštinės dalies „Neapmokestinimas PVM“ 1 skyriaus „Bendrosios nuostatos“ 131 straipsnyje numatyta:

„2–9 skyriuose numatytais atvejais neapmokestinimas PVM taikomas nepažeidžiant kitų [Sąjungos teisės] nuostatų ir tokiomis sąlygomis, kurias valstybės narės nustato siekdamos užtikrinti tinkamą ir sąžiningą [paprastą] neapmokestinimo atvejus reglamentuojančių nuostatų taikymą bei užkirsti kelią galimiems mokesčių vengimo, išsisukinėjimo ar piktnaudžiavimo atvejams.“

7

Šios direktyvos tos pačios IX antraštinės dalies 2 skyriuje „Tam tikros su visuomenės interesais susijusios veiklos neapmokestinimas PVM“ yra 132 straipsnis, jo 1 dalyje nustatyta:

„Sandoriai, kurių valstybės narės neapmokestina PVM:

a)

paslaugų, išskyrus keleivių gabenimo ir telekomunikacijų paslaugas, teikimas ir su tuo susijusių prekių tiekimas, kai šis tiekimas ir teikimas vykdo viešojo pašto tarnybos;

<...>“

Vokietijos teisė

UStG

8

Tarp sandorių, numatytų Umsatzsteuergesetz (Apyvartos mokesčio įstatymas, toliau – UStG), redakcijos, taikytinos pagrindinėje byloje C-4/18, 1 straipsnio 1 dalies 1 punkte, pagal šio įstatymo 4 straipsnio 11b punktą neapmokestinami „tiesiogiai su pašto paslaugų sritimi susiję Deutsche Post AG sandoriai“.

9

UStG redakcijos, taikytinos pagrindinėje byloje C-5/18, t. y. galiojančios nuo 2010 m. liepos 1 d., toliau nurodyti sandoriai neapmokestinami pagal šio įstatymo 4 straipsnio 11b punktą:

„Universaliosios paslaugos, numatytos [Direktyvos 97/67] 3 straipsnio 4 dalyje. Neapmokestinimas taikomas tik su sąlyga, kad verslininkas, remdamasis [Federalinės mokesčių tarnybos] išduotu pažymėjimu, šiai institucijai įsipareigoja visoje Vokietijos Federacinės Respublikos teritorijoje teikti visas pirmame sakinyje numatytas paslaugas ar jų dalį.“

Pašto įstatymas

10

Pagrindinės bylos aplinkyboms taikomos redakcijos Postgesetz (1997 m. gruodžio 22 d. Pašto įstatymas, BGBl. 1997 I, p. 3294) 11 straipsnyje „Universaliosios paslaugų sąvoka ir apimtis“ numatyta:

„1. Universaliosios paslaugos – tai 4 straipsnio 1 punkte numatytas minimalus apibrėžtos kokybės pašto paslaugų, teikiamų visoje teritorijoje už prieinamą kainą, spektras. Universaliosios paslaugos apsiriboja licencijuojamomis pašto paslaugomis ir pašto paslaugomis, kurios transportavimo atžvilgiu bent jau iš dalies gali būti teikiamos kartu su licencijuojamomis pašto paslaugomis. Universaliosios paslaugos apima tik tokias paslaugas, kurios visuotinai laikomos būtiniomis.

2. Federalinė vyriausybė yra įgaliojama nutarimu, kuriam reikalingas [Bundestag (žemieji parlamento rūmai, Vokietija) ir Bundesrat (aukštieji parlamento rūmai, Vokietija)] pritarimas, vadovaudamasi 1 dalimi nustatyti universaliųjų paslaugų turinį ir apimtį <...>.“

11

Šio įstatymo 33 straipsnio 1 dalis „pareigojimas formaliai įteikti“ išdėstyta taip:

„Licencijos turėtojas, teikiantis korespondencijos pristatymo paslaugas, privalo formaliai įteikti procesinius dokumentus, neatsižvelgdamas į jų svorį, pagal administracinį aktą įteikimo reglamentuojančias procesines tvarkas ir įstatymus. Neperžengiant šio pareigojimo ribų, licencijos turėtojui suteikiamos viešosios valdžios prerogatyvos (įgaliotasis verslininkas).“

12

Minuto įstatymo 34 straipsnyje „Atlygis už formalų įteikimą“ nustatyta:

„pareigotasis licencijos turėtojas turi teisę į atlygą. Šiuo atlygiu licencijos turėtojui atlyginamos visos jo suteiktos paslaugos, įskaitant oficialų įteikimo patvirtinimą ir patvirtinančią dokumentą grąžinimą užsakymą pateikusiai institucijai. Atlygis turi atitikti 20 straipsnio 1 ir 2 dalyje nustatytus kriterijus. Jis turi patvirtinti reguliavimo institucija. <...>“

Potvarkis dėl universaliųjų pašto paslaugų

13

Pagrindiniai bylų aplinkybės taikomos redakcijos 1999 m. gruodžio 15 d. Post-Universaldienstleistungsverordnung (Potvarkis dėl universaliųjų pašto paslaugų; BGBl. 1999 I, p. 2418) 1 straipsnyje numatyta:

„1. Universaliosiomis paslaugomis laikomos šios pašto paslaugos:

1)

korespondencijos siuntų, kaip jos suprantamos pagal Pašto įstatymo 4 straipsnio 2 punktą, kurių svoris neviršija 2000 gramų, o matmenys atitinka Pasaulinės pašto sąjungos priimtoje Konvencijoje ir atitinkamuose gyvendinimo reglamentuose nustatytus reikalavimus, transportavimas;

2)

adresuotų siuntinių, kurių vieneto svoris neviršija 20 kilogramų, o matmenys atitinka Pasaulinės pašto sąjungos priimtoje Konvencijoje ir atitinkamuose gyvendinimo reglamentuose nustatytus reikalavimus, transportavimas;

3)

laikraštis ir žurnalas, kaip jie suprantami pagal Pašto įstatymo 4 straipsnio 1 punkto c papunktą, transportavimas. <...>

2. Korespondencijos transportavimas apima ir šias siuntas:

1)

registruotoji siunta (korespondencijos siunta su pastovaus dydžio garantija nuo dingimo, vagystės arba sugadinimo rizikos, atiduodama mainais į gavimo patvirtinimą);

2)

vertintoji siunta (korespondencijos siunta, iki siuntėjo nurodytos vertės apdrausta nuo dingimo, vagystės arba sugadinimo rizikos);

3)

išperkamoji siunta (korespondencijos siunta, teikiama gavėjui, kai jis sumoka tam tikrą pinigų sumą);

4)

skubioji siunta (korespondencijos siunta, pristatoma per kiek žmanoma trumpesnį laiką nuo tada, kai buvo atvežta siuntų pristatymo paslaugų teikėjui).“

Civilinio proceso kodeksas

14

Zivilprozessordnung (Civilinio proceso kodeksas) 176 straipsnio 1 dalyje, susijusioje su formaliu teikimu, numatyta:

„Jei teikti dokumentus pavedama paštui, teismo tarnautojui ar antstoliui arba to prašoma kitos institucijos, teismo kanceliarija perduoda teiktiną dokumentą užklijuotame voke kartu su paruoštu teikimo patvirtinimo formuliaru. <...>“

15

Šio kodekso 182 straipsnyje, kuris taip pat susijęs su formaliu teikimu, nustatyta:

„1. Kaip teikimo rodymas <...> užpildomas tam numatytas formuliaras. <...>

3. Teismo kanceliarijai nedelsiant grąžinamas teikimo patvirtinimo dokumento originalas arba elektroninis dokumentas.“

Pagrindinės bylos ir prejudiciniai klausimai

Byla C-4/18

16

M. Winterhoff yra DIREKTexpress Holding AG, kurios bankroto procedūra buvo pradėta 2011 m. liepos 6 d. Amtsgericht Ulm (Ulmo apylinkės teismas, Vokietija) sprendimu, likvidatorius; juo jį paskyrė minėtas teismas. Ši bendrovė yra grupės, kuri per pavaldžias bendroves visoje Vokietijos

teritorijoje teikia pašto paslaugas, kontroliuojančioji bendrovė. 2008 ir 2009 m. grupės veikla iš esmės buvo susijusi su procesinių dokumentų teikimo pagal Vokietijos viešojo teisės užsakymų vykdymu ir tai buvo laikoma PVM neapmokestinamais sandoriais.

17

Po to, kai buvo atliktas mokestinis patikrinimas už laikotarpį nuo 2008 m. rugpjūčio mėn. iki 2009 m. gegužės mėn., Ulmo mokesčių administratorius nusprendė, kad tokie teikimo sandoriai turi būti apmokestinami PVM.

18

Pirma, DIREKTexpress Holding pateikė skundą dėl šio sprendimo ir, antra, kai šis skundas buvo atmestas, ji pareiškė ieškinį Finanzgericht Baden-Württemberg (Badeno-Viurtembergo finansinių bylų teismas, Vokietija). Vykstant procedūrai Ulmo mokesčių administratorius, atsakovas šiame teisme, priėmė pranešimus apie apmokestinimą PVM už 2008 ir 2009 m.

19

Taip pat būtų vykstant šiai procedūrai buvo pradėta DIREKTexpress Holding bankroto procedūra ir M. Winterhoff buvo paskirtas likvidatoriumi. Šiuo tikslu jis perėmė vykstančią procedūrą.

20

Finanzgericht Baden-Württemberg (Badeno-Viurtembergo finansų teismas) atmetė DIREKTexpress Holding pareiktą ieškinį, motyvuodamas tuo, kad procesinių dokumentų formaliam teikimui negali būti taikomas prašomas neapmokestinimas. Konkrečiai kalbant, šis teismas nusprendė, kad, pirma, nebuvo tenkinamos UStG 4 straipsnio 11b punkte numatytos sąlygos, nes tik sandoriai, tiesiogiai skirti Deutsche Post pašto tarnybai, buvo neapmokestinami PVM, ir, antra, nebuvo galima tiesiogiai remtis Direktyvos 2006/112 132 straipsnio 1 dalies a punktu, nes formalus procesinių dokumentų teikimo sandorių neapima universaliosios paslaugos, kaip jos suprantamos pagal šio nuostatą.

21

M. Winterhoff pateikė kasacinį skundą dėl šio sprendimo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme, Bundesfinanzhof (Federalinis finansų teismas, Vokietija).

22

Pirmiausia prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, ar verslininkas, kuris iš esmės vykdo formalų teismų ar administracinių institucijų procesinių dokumentų teikimą, gali būti laikomas universaliąją paslaugą teikėju, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 97/67 2 straipsnio 13 punktą. Konkrečiai šis teismas klausia dėl galimybės šio veiklą prilyginti specialiam atvejui, t. y. pašto siuntai arba siuntiniui, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 97/67 3 straipsnio 4 dalį, arba registruotajai siuntai, kaip taip pat numatyta šioje nuostatoje.

23

Antra, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla abejonė dėl to, ar tokia bendrovė, kaip DIREKTexpress Holding, gali būti laikoma teikiančia „viešojo pašto tarnybos“ paslaugas, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2006/112 132 straipsnio 1 dalies a punktą, todėl formalus teikimo paslaugos, kurias ji teikia, pagal šio nuostatą turi būti neapmokestinamos PVM. Be kita ko, faktas, kad toks teikimas yra gero teisingumo vykdymo ir dėl to viešojo intereso

dalys, tai patvirtina. Kita vertus, kadangi privatus asmuo negali prašyti formalaus teikimo, toks sandoris negali būti laikomas paslauga „visiems naudotojams“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 97/67 3 straipsnio 1 dalį.

24

Tokiomis aplinkybėmis Bundesfinanzhof (Federalinis finansų teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar verslininkas, vykdamas formalų procesinį dokumentų teikimą pagal viešosios teisės nuostatas, yra „universalioji paslauga teikėjas“, kaip jis suprantamas pagal <...> Direktyvos 97/67 <...> 2 straipsnio 13 punktą, teikiantis universalias pašto paslaugas arba jo dalį, ir ar šios paslaugos pagal Direktyvos [2006/112] 132 straipsnio 1 dalies a punktą yra neapmokestinamos PVM?“

Byla C-5/18

25

J. Eisenbeis yra JUREX, kurios bankroto procedūra buvo pradėta 2011 m. liepos 1 d. sprendimu, likvidatorius, paskirtas minėtu sprendimu. Ši bendrovė, be kita ko, vykdo formalaus procesinio dokumentų teikimo užsakymus Vokietijos teritorijoje.

26

2010 m. JUREX paprašė Federalinės mokesčių tarnybos išduoti pažymą dėl teikimo paslaugų neapmokestinimo PVM. Ši bendrovė siūpareigojo šiai institucijai, remdamasi taikytinomis procesinėmis tvarkomis ir statymais, visoje Vokietijos teritorijoje teikti formalaus procesinio dokumentų teikimo paslaugas pagal Bundesnetzagentur (Federalinė tinklo agentūra, Vokietija) šiuo tikslu suteiktas licencijas.

27

2010 m. rugpjūčio 4 d. sprendimu Federalinė mokesčių tarnyba atmetė šį prašymą, motyvuodama tuo, kad paslauga, kuri yra šio prašymo dalykas, nepriskirtina prie universaliosios pašto paslaugų.

28

J. Eisenbeis pateikęs skundą Finanzgericht Köln (Kelno finansų teismas, Vokietija), šis patvirtino atsisakymą neapmokestinti PVM už nagrinėjamas paslaugas tuo pagrindu, kaip ir Federalinė mokesčių tarnyba.

29

J. Eisenbeis pateikė kasacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme Bundesfinanzhof (Federalinis finansų teismas).

30

Dėl to pačių motyvų, kurie nurodyti byloje (C-4/18), Bundesfinanzhof (Federalinis finansų teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1.

Ar formalus procesinis dokumentas? teikimas pagal viešosios teisės nuostatas [administracinis aktas? teikimas reglamentuojantis procesinės normos ir statymai – Pašto įstatymo 33 straipsnio 1 dalis] yra universalioji pašto paslauga, kaip ji suprantama pagal <...> Direktyvos 97/67 <...> 3 straipsnio 4 dalį?

2.

Jei? pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai:

Ar verslininkas, vykdomas formalus procesinis dokumentas? teikimas pagal viešosios teisės nuostatas, yra „universalioji? paslauga? teikimas“, kaip jis suprantamas pagal <...> Direktyvos 97/67 <...> 2 straipsnio 13 punktą, teikiantis universalias pašto paslaugas arba jų dalį, ir ar šios paslaugos pagal Direktyvos [2006/112] 132 straipsnio 1 dalies a punktą yra neapmokestinamos PVM?”

31

2018 m. vasario 1 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi bylos C-4/18 ir C-5/18 buvo sujungtos, kad būtų bendrai vykdoma rašytinė ir žodinė proceso dalys ir priimtas galutinis sprendimas.

Dėl prejudicinio klausimo?

Dėl prašymų priimti prejudicinį sprendimą priimtumo

32

Ieškovai pagrindinėje byloje ginčija prašymų priimti prejudicinį sprendimą priimtumą.

33

Konkrečiai jie teigia, kad, pirma, kadangi pateiktais klausimais siekiama nustatyti, ar Direktyvos 2006/112 132 straipsnio 1 dalies a punkte numatytas neapmokestinimas taikytinas tokiems sandoriams, kaip nagrinėjamieji pagrindinėse bylose, šie klausimai nėra naudingi priimant sprendimą pagrindinėse bylose. Iš tiesų, jei būtų atsakyta, kad pagrindinėse bylose nagrinėjamos paslaugos turi būti laikomos susijusiomis su universaliosiomis paslaugomis ir kad pašto paslaugų teikėjai, kaip antai nagrinėjami pagrindinėje byloje, turi būti laikomi universalioji? paslauga? teikėjais, šios paslaugos būtų turi būti neapmokestinamos pagal šį nuostatą.

34

Kita vertus, nagrinėjant ginčą pagrindinėje byloje C-5/18, 2016 m. gruodžio 15 d. nutartimi prašymų priimti prejudicinį sprendimą pateiktas teismas jau yra nusprendęs, kad formalus procesinis dokumentas? teikimo paslaugos yra universalioji? paslauga? dalis, neapmokestinama PVM. Iš šios nutarties matyti, kad minėtas teismas neturėjo jokių abejonių dėl Sąjungos teisės nuostatų, dėl kurių pateikti prašymai priimti prejudicinį sprendimą, išaiškinimo, todėl jam nebuvo būtina kreiptis? Teisingumo Teismu su prašymu priimti prejudicinį sprendimą pagal SESV 267 straipsnį.

35

Šiuo klausimu primintina, kad pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją, Teisingumo

Teismui ir nacionaliniams teismams bendradarbiaujant pagal SESV 267 straipsnį, tik bylų nagrinėjantis nacionalinis teismas, atsakingas už sprendimo priėmimą, atsižvelgdamas į konkrečias bylos aplinkybes turi įvertinti tai, ar jo sprendimui priimti būtinas prejudicinis sprendimas, ir Teisingumo Teismui pateikiamų klausimų svarbą. Todėl iš principo Teisingumo Teismas turi priimti sprendimą tuo atveju, kai pateikiami klausimai susiję su Sąjungos teisės išaiškinimu (2019 m. kovo 5 d. Sprendimo Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, 47 punktą ir nurodyta jurisprudenciją).

36

Tuo remiantis reikia daryti išvadą, kad klausimams dėl Sąjungos teisės taikoma svarbos prezumpcija. Teisingumo Teismas gali atsisakyti priimti sprendimą dėl nacionalinio teismo pateikto prejudicinio klausimo tik jeigu akivaizdu, kad prašomas Sąjungos teisės išaiškinimas visiškai nesusijęs su pagrindinėje byloje nagrinjamu ginčo aplinkybėmis ar dalyku, jeigu problema hipotetinė arba Teisingumo Teismas neturi informacijos apie faktines ir teises aplinkybes, būtinas tam, kad naudingai atsakytų į jam pateiktus klausimus (2019 m. kovo 5 d. Sprendimo Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, 48 punktą ir jame nurodyta jurisprudenciją).

37

Šiuo atveju, kalbant apie šio sprendimo 33 punkte nurodytą argumentą, reikia konstatuoti, kad iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos matyti, jog prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš tikrųjų nagrinėja ginčus, dėl kurių jis turi priimti sprendimą dėl to, ar formalus procesinis dokumentų teikimo veikla, kuri vykdoma DIREKTKTexpress Holding ir JUREX, turėjo būti neapmokestinama PVM pagal Direktyvos 2006/112 132 straipsnio 1 dalies a punktą. Šiuo klausimu iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad šis teismas mano, jog Teisingumo Teismo atsakymas į pateiktus klausimus yra lemiamas sprendžiant šiuos ginčus. Šiomis aplinkybėmis atrodo, kad Teisingumo Teismo atsakymas į pateiktus klausimus yra būtinas tam, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas galėtų priimti sprendimą.

38

Dėl ieškovų pagrindinėje byloje pateikto argumento, priminto šio sprendimo 34 punkte, pakanka konstatuoti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas savo prašymuose priimti prejudicinį sprendimą nurodo, kad jam kyla abejonė dėl Teisingumo Teismo atsakymo į pateiktus klausimus. Be to, šios šalys nepateikė informacijos, galinčios sukelti abejonę dėl pirmesniame punkte padarytos išvados, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nagrinėja bylas, kurių sprendimas priklauso nuo Teisingumo Teismo atsakymo į pateiktus klausimus.

39

Darytina išvada, kad visi prašymai priimti prejudicinį sprendimą yra priimtini.

Dėl esmės

40

Savo klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 97/67 2 straipsnio 13 punktas ir 3 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad korespondencijos pristatymo paslaugų teikėjai, kaip nagrinėjami pagrindinėje byloje, kurie, kaip nacionalinės licencijos, leidžiančios teikti šias paslaugas, turėtų būti privalo pagal nacionalinės teisės nuostatas teikti formalus teismų ar administracinių institucijų procesinis dokumentų teikimo paslaugas, turi būti laikomi „universalieji“ paslaugų teikėjais, kaip

tai suprantama pagal šias nuostatas, todėl šios paslaugos turi būti neapmokestinamos PVM kaip „viešojo pašto tarnyba“ paslaugos, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2006/112 132 straipsnio 1 dalies a punktą.

41

Šiuo klausimu bendrai reikia priminti, kad pagal Direktyvos 2006/112 132 straipsnio 1 dalies a punktą neapmokestinamas PVM paslaugų teikimas ir su tuo susijusių prekių tiekimas, kai šis tiekimas ir teikimas vykdo viešojo pašto tarnybos.

42

Kaip Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, nors pagal Direktyvos 2006/112 131 straipsnį 2–9 skyriuose numatytais atvejais neapmokestinimas PVM taikomas, be kita ko, tokiomis sąlygomis, kurias valstybės narės nustato, siekdamos užtikrinti tinkamą ir sąžiningą neapmokestinimo atvejus reglamentuojančių nuostatų taikymą bei užkirsti kelią galimiems mokesčių vengimo, išsisukinėjimo ar piktnaudžiavimo atvejams, šios sąlygos nedaro jokių numatyto neapmokestinimo atvejų turinio apibrėžimui (šiuo klausimu žr. 2001 m. sausio 11 d. Sprendimo Komisija / Prancūzija, C-76/99, EU:C:2001:12, 26 punktą ir 2005 m. gegužės 26 d. Sprendimo Kingscrest Associates ir Montecello, C-498/03, EU:C:2005:322, 24 punktą).

43

Iš tiesų, neapmokestinimo atvejai, numatyti Direktyvos 2006/112 132 straipsnyje, yra savarankiškos Sąjungos teisės sąvokos, ir todėl turi būti apibrėžtos Europos Sąjungos lygmeniu (šiuo klausimu žr. 2005 m. gegužės 26 d. Sprendimo Kingscrest Associates ir Montecello, C-498/03, EU:C:2005:322, 22 punktą ir 2016 m. sausio 21 d. Sprendimo Les Jardins de Jouvence, C-335/14, EU:C:2016:36, 47 punktą).

44

Taigi konkretaus sandorio apmokestinimas ar neapmokestinimas PVM negali priklausyti nuo jo kvalifikavimo nacionalinėje teisėje (2005 m. gegužės 26 d. Sprendimo Kingscrest Associates ir Montecello, C-498/03, EU:C:2005:322, 25 punktas ir 2007 m. birželio 14 d. Sprendimo Haderer, C-445/05, EU:C:2007:344, 25 punktas).

45

Be to, remiantis suformuota Teisingumo Teismo jurisprudencija, sąvokos, apibrėžiančios neapmokestinimą, kaip numatytas Direktyvos 2006/112 132 straipsnyje, aiškinamos siaurai, nes neapmokestinimas yra bendro principo, pagal kurį PVM renkamas už kiekvieną apmokestinamojo asmens už atlygą atliekamą paslaugų teikimą, išimtis. Vis dėlto šios sąvokos turi būti aiškinamos atsižvelgiant į šiais neapmokestinimo atvejais siekiamą tikslą ir laikantis mokesčių neutralumo principo, būdingo bendrai PVM sistemai. Ši siauro aiškinimo taisyklė nereiškia, kad sąvokos, vartojamos 132 straipsnyje numatytiems neapmokestinimo atvejams apibrėžti, turėtų būti aiškinamos taip, kad šios nuostatos prarastų savo poveikį (šiuo klausimu žr. 2017 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo Aviva, C-605/15, EU:C:2017:718, 30 punktą ir 2017 m. spalio 26 d. Sprendimo The English Bridge Union, C-90/16, EU:C:2017:814, 20 punktą).

46

Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Direktyvos 2006/112 132 straipsnis yra šios direktyvos IX antraštinės dalies 2 skyriuje „Tam tikros su visuomenės interesais susijusios veiklos neapmokestinimas PVM“. Iš to matyti, kad šiame straipsnyje numatytais neapmokestinimo atvejais

siekiama skatinti tam tikrą su visuomenės interesais susijusią veiklą, kaip antai paslaugų, kurias teikia šio straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos viešojo pašto tarnybos, teikimą.

47

Visų pirma iš šio tikslo pobūdžio matyti, kad neapmokestinimas neturi būti taikomas specialioms paslaugoms, nesusijusioms su visuomenės interesais susijusiomis paslaugomis, kurios tenkina specialius ūkio subjektų poreikius (šiuo klausimu žr. 2009 m. balandžio 23 d. Sprendimo TNT Post UK, C-357/07, EU:C:2009:248, 46 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

48

Taigi negalima laikyti, kad pagal Direktyvos 2006/112 132 straipsnio 1 dalies a punktą neapmokestinamos viešojo pašto tarnybų teikiamos paslaugos, kurių sąlygos buvo suderintos individualiai. Dėl savo pobūdžio tokios paslaugos tenkina specialius atitinkamų naudotojų poreikius (šiuo klausimu žr. 2009 m. balandžio 23 d. Sprendimo TNT Post UK, C-357/07, EU:C:2009:248, 47 punktą).

49

Be to, pažymėtina, kad šio sprendimo 46 punkte nurodytas bendras tikslas pašto srityje reiškia daug specialesnį tikslą, siūlyti nedidelėmis kainomis pašto paslaugas, kurios atitinka pagrindinius visuomenės poreikius. Pagal dabartinę Sąjungos teisę toks tikslas iš esmės sutampa su Direktyva 97/67 siekiamu tikslu teikti universalias pašto paslaugas (šiuo klausimu žr. 2009 m. balandžio 23 d. Sprendimo TNT Post UK, C-357/07, EU:C:2009:248, 33 ir 34 punktus).

50

Šiuo klausimu Teisingumo Teismas jau nusprendė, kad „viešojo pašto tarnybos“, kaip jos suprantamos pagal Direktyvos 2006/112 132 straipsnio 1 dalies a punktą, turi būti laikomos viešuoju arba privačiu subjektu, kuris įsipareigoja teikti pagrindinius vartotojų poreikius atitinkančias universalias pašto paslaugas ir užtikrinti universalų pašto paslaugų ar jų dalies teikimą valstybėje narėje, kaip apibrėžta Direktyvos 97/67 3 straipsnyje (šiuo klausimu žr. 2009 m. balandžio 23 d. Sprendimo TNT Post UK, C-357/07, EU:C:2009:248, 36 punktą ir 2015 m. balandžio 21 d. Sprendimo Komisija / Švedija, C-114/14, EU:C:2015:249, 28 punktą).

51

Kalbant apie šią sąvoką „universaliosios pašto paslaugos“, pažymėtina, kad nors jos ribos apibrėžtos Direktyvos 97/67 3 straipsnio 1 dalyje, pagal kurią tokia paslauga atitinka apibrėžtos kokybės visoje teritorijoje visiems naudotojams prieinamomis kainomis nenutrūkstanti teikiama pašto paslauga, šio straipsnio 4 dalyje numatyta, kad kiekviena valstybė narė imasi būtinų priemonių užtikrinti, kad ši universalioji paslauga būtų trauktos paslaugos, kurias sudaro pašto siuntų ir pašto siuntinių surinkimas, rėšiavimas, pervežimas ir skirstymas, ir registruotų ir vertintų siuntų paslaugos. Direktyvos 97/67 2 straipsnio 4–6 ir 9 punktuose, be to, nurodoma, kaip papildomai nurodomas tokios minimalios paslaugos turinys.

52

Iš prašymų priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagrindinėse byloje nagrinėjamos paslaugų teikimas sudaro formalus procesinis dokumentas, teikimas vykstant teisminėms ar administracinėms procedūromis. Pagal tokiam teikimui taikytinas taisykles teiktino procesinio dokumento teikimo užsakymas perduodamas paštui ar panašiam paslaugų teikėjui. Šis procesinis dokumentas dedamas užklijuotą voką kartu su tinkamai parengta jo teikimo forma,

kuri, ?teikus pirm?j? procesin? dokument?, gr?žinama užsakym? pateikusiai institucijai. Iš ši? prašym? taip pat matyti, kad paslaug? teik?jas, atliekantis formali? ?teikim?, nesuteikia fiksuoto dydžio garantijos.

53

Iš pa?ios Direktyvos 97/67 3 straipsnio 4 dalies formuluot?s, vis? pirma iš joje pateiktos s?vokos „[bent jau]“, matyti, kad nors valstyb? nar? turi užtikrinti, kad joje nurodytos paslaugos b?t? teikiamos, vis d?lto prireikus kitos pašto paslaugos taip pat gali b?ti laikomos šios valstyb?s nar?s garantuotomis universaliosiomis paslaugomis.

54

Taigi, nesant reikalo nagrin?ti, ar tokios paslaugos, kokios teikiamos DIREKTexpress Holding ir JUREX, priklauso vienai iš konkre?i? pašto paslaug? kategorij?, nurodyt? Direktyvos 97/67 3 straipsnio 4 dalyje, šiuo atveju reikia pažym?ti, kad d?l savybi? ir aplinkybi?, kurioms esant šios paslaugos teikiamos, jos bet kuriuo atveju gali b?ti laikomos universali?j? paslaug? dalimi, kaip apibr?žta šiame straipsnyje.

55

Šiuo klausimu pirmiausia reikia priminti, kad Teisingumo Teismas jau yra nusprend?s, jog operatoriams, kurie tiekia visas universalias pašto paslaugas ar j? dal?, taikoma speciali teisin? tvarka, kuri apima specialias pareigas. Iš ties? skirtumas tarp „vieš?j? pašto tarnyb?“ ir kit? operatori? siejamas ne su teikiam? paslaug? pob?džiu, bet su tuo, kad jiems taikoma ši tvarka (šiuo klausimu žr. 2015 m. balandžio 21 d. Sprendimo Komisija / Švedija, C?114/14, EU:C:2015:249, 33 punkt?).

56

Šiuo atveju iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos matyti, kad reikšmingu laikotarpiu DIREKTexpress Holding ir JUREX iš tikr?j? buvo taikomos taisykl?s, kurios atsirado ne d?l individuali? deryb?, o d?l konkre?i? ?sipareigojim? pagal Vokietijos teis?s aktus.

57

Konkre?iai kalbant, pagal šiuos teis?s aktus licencijos, leidžian?ios teikti korespondencijos pristatymo paslaugas, tur?tojas privalo formaliai ?teikti procesinius dokumentus, neatsižvelgdamas ? j? svor?, pagal administracinį akt? ?teikim? reglamentuojan?i? procesin? tvark? ir ?statymus. Be to, licencijos tur?tojo atlygiui taikomi reikalavimai, numatyti šiuose teis?s aktuose, ir tam turi duoti leidim? kompetentinga nacionalin? institucija. Be to, iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos matyti, kad nuo teismo sprendim? formalaus ?teikimo pradedamas skai?iuoti senaties terminas ir tai reiškia su vieš?ja paslauga susijusi? užduo?i? delegavim?, nes pagal Vokietijos teis?s aktus, kai korespondencijos pristatymo paslaug? teik?jas vykdo formalaus ?teikimo užsakym?, jis turi viešosios valdžios prerogatyvas tam, kad ?vykdyt? jam tenkan?ius ?pareigojimus.

58

Iš to matyti, kad šiomis paslaugomis siekiama ne patenkinti specialius ?kio subjekt? ar kai kuri? kit? fizini? asmen? poreikius, bet užtikrinti ger? teisingumo vykdym?, nes jie leidžia formaliai ?teikti dokumentus vykstant teismin?ms ar administracin?ms proced?roms.

Be to, kalbant apie Direktyvos 97/67 3 straipsnio 1 dalyje numatytą sąlygą, kad universaliosios paslaugos teikiamos „visiems naudotojams“, kaip tai pažymi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, formalus teikimo užsakovai, kaip numatyta pagrindinėse bylose nagrinėjamuose Vokietijos teisės aktuose, iš esmės yra teismai ir administracinės institucijos. Darytina išvada, kad šio teikimo negali prašyti bet kuris privatus asmuo, bet iš esmės to gali prašyti viešosios institucijos.

Vis dėlto ši aplinkybė netrukdo tam, kad sąlyga, apie kurią kalbama ankstesniame punkte, būtų laikoma vykdyta šiuo atveju. Visų pirma, kaip teisingai savo rašytinėse pastabose nurodė Komisija, pašto paslaugų „naudotojai“, kaip jie suprantami pagal Direktyvos 97/67 2 straipsnio 17 punktą, yra ne tik fiziniai arba juridiniai asmenys, kurie, būdami siuntėjai naudojami teikiamomis universaliosiomis paslaugomis, bet ir šios paslaugų gavėjai.

Antra, nors formalus teikimas vykdomas viešųjų institucijų užsakymu, ši institucijų veikla siekiama ne patenkinti jų poreikius, o užtikrinti gerą teismo ar administracinės sistemos, kuriai jos priklauso, funkcionavimą. Ši veikla taip pat vykdoma visų asmenų, kuriems suteikta galimybė teikti procesinį dokumentą pagal šio sprendimo 52 punkte nurodytą procedūrą, vardu.

Trečia, kaip teisingai pažymi Komisija, formalus procesinis dokumentų teikimo paslauga yra tik universalioji paslauga, kurias turi užtikrinti valstybės narė, elementas, be to, valstybės narė pagal Direktyvos 97/67 4 straipsnio 2 dalį gali laisvai paskirti kelis paslaugų teikėjus skirtingiems universalioji paslaugų elementams teikti ir kad būtų galima aprėpti visą šalies teritoriją.

Galiausiai iš Teisingumo Teismui pateiktos medžiagos matyti, kad, formalus procesinis dokumentų teikimas, kurį privalo vykdyti asmuo, turintis licenciją, leidžiančią teikti korespondencijos pristatymo paslaugas, buvo vykdomas remiantis jų reglamentuojančiais nacionaliniais teisės aktais, prieinamomis kainomis ir visoje Vokietijos teritorijoje, o tai vis dėlto turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

Tokiomis aplinkybėmis tokios paslaugos, kokios nagrinėjamos pagrindinėse bylose, turi būti laikomos atitinkančiomis pagrindinius Vokietijos gyventojų poreikius, atsižvelgiant į šio sprendimo 49 punkte primintą specifinį tikslą.

Atsižvelgiant į tai, kas minėta, reikia konstatuoti, kad tokie operatoriai, kaip DIREKTexpress Holding ir JUREX, kaip matyti iš Teisingumo Teismui pateiktos medžiagos, bet tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, kiekvienas turėjo licenciją, kuri jiems leido teikti korespondencijos pristatymo paslaugas, ir visoje Vokietijos teritorijoje galėjo užtikrinti formalus procesinis dokumentų teikimo paslaugas pagal šio sprendimo 57 punkte nurodytas specifines sąlygas ir dalį „universalioji pašto paslauga“, kaip jos suprantamos pagal Direktyvos

97/67 3 straipsn?. Kaip matyti iš šio sprendimo 50 punkto, dėl to, kad šios paslaugos yra minėt? paslaug? dalis, tokie operatoriai turi b?ti laikomi „viešojo pašto tarnybomis“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2006/112 132 straipsnio 1 dalies a punkt?, jeigu jie teikia šias paslaugas, tod?l pagal ši? nuostat? jos neturi b?ti apmokestinamos PVM.

66

Šiais argumentais neleidžia suabejoti aplinkyb?, kad pagal pagrindin?je byloje nagrin?jamus nacionalin?s teis?s aktus atitinkamos paslaugos nelaikomos universalin?j? paslaug? dalimi. Iš ties?, kaip matyti iš šio sprendimo 42–44 punkt?, konkretaus sandorio klasifikavimas pagal nacionalin? teis? neturi ?takos jo apmokestinimui PVM, nes neapmokestinimas PVM jam taikomas pagal S?jungos teis?.

67

Tas pats pasakytina ir apie Suomijos vyriausyb?s rašytin?se pastabose pabr?žt? aplinkyb?, kad Komisijai nebuvo pranešta apie DIREKTexpress Holding ir JUREX kaip apie paslaug? teik?jus, kurie užtikrina dal? universalin?j? pašto paslaug?, o tai prieštarauja Direktyvos 97/67 4 straipsnio 2 dalyje ?tvirtintai pareigai.

68

Konkre?iai kalbant, vien šios pareigos pranešti pažeidimas, darant prielaid?, kad jis ?rodytas, negali suteikti valstyb?ms nar?ms galimyb?s savo nuoži?ra kliudyti taikyti Direktyvos 2006/112 132 straipsnio 1 dalies a punkte numatyt? neapmokestinim?, net jei tai susij? su universalin?j? pašto paslaug? teikimu. Iš tikr?j? tokios galimyb?s valstyb?ms nar?ms suteikimas gal?t? pažeisti ne tik šio sprendimo 42–44 punktuose nurodyt? jurisprudencij?, bet ir mokes?i? neutralumo princip?, pagal kur? draudžiama, kad ?kio subjektai, vykdanrys tokius pat sandorius, b?t? vertinami skirtingai PVM rinkimo srityje (šiuo klausimu žr. 2007 m. birželio 28 d. Sprendimo JP Morgan Fleming Claverhouse Investment Trust ir The Association of Investment Trust Companies, C?363/05, EU:C:2007:391, 46 punkt? ir jame nurodyt? jurisprudencij?).

69

Šio sprendimo 65 punkte pateikt? argument? taip pat nepaneigia Direktyvos 97/67 3 straipsnio 7 dalis, pagal kuri? universaliosios paslaugos apima vidaus ir tarptautines paslaugas.

70

Nors aišku, kad ši nuostata s?vokoje „universaliosios paslaugos“, kaip ji apibr?žta Direktyvos 97/67 3 straipsnyje, apima tarptautines pašto paslaugas, vien dėl šios priežasties jos nereikia aiškinti taip, kad ? šios s?vokos taikymo srit? nepatenka vidaus paslaugos, kaip nagrin?jamos pagrindin?se bylose, dėl to, kad atitinkamo teik?jo teikiamos paslaugos neapima tarptautini? paslaug?. Iš ties? pakanka pažym?ti, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 62 punkto, tai, kad valstyb? nar? gali laisvai pasirinkti kelis paslaug? teik?jus, kad gal?t? teikti ?vairius universalin?j? paslaug? elementus ar apimt? vis? teritorij?, reiškia, kad ši valstyb? nar? gali nuspr?sti patik?ti atitinkamam operatoriui teikti pagrindin?je byloje nagrin?jamas formalaus procesin? dokument? ?teikimo paslaugas tik atitinkamos valstyb?s nar?s teritorijoje.

71

Atsižvelgiant ? visa tai, kas min?ta, ? pateiktus klausimus reikia atsakyti, kad Direktyvos 97/67 2 straipsnio 13 punkt? ir 3 straipsn? reikia aiškinti taip, kad korespondencijos pristatymo paslaug? teik?jai, kaip nagrin?jami pagrindin?je byloje, kurie, kaip nacionalin?s licencijos, leidžian?ios teikti

šias paslaugas, tur?tojai privalo pagal nacionalin?s teis?s nuostatas teikti formalaus teism? ar administracin? institucij? procesin? dokument? ?teikimo paslaugas, turi b?ti laikomi „universali?j? paslaug? teik?jais“, kaip tai suprantama pagal šias nuostatas, tod?l šios paslaugos turi b?ti neapmokestinamos PVM kaip „viešojo pašto tarnyb?“ paslaugos, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2006/112 132 straipsnio 1 dalies a punkt?.

D?l bylin?jimosi išlaid?

72

Kadangi šis procesas pagrindin?s bylos šalims yra vienas iš etap? prašym? priimti prejudicin? sprendim? pateikusio teismo nagrin?jamoje byloje, bylin?jimosi išlaid? klausim? turi spr?sti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastab? pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyr? min?tos šalys, n?ra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

1997 m. gruodžio 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/67/EB d?l Bendrijos pašto paslaug? vidaus rinkos pl?tros bendr?j? taisykli? ir paslaug? kokyb?s gerinimo, iš dalies pakeistos 2008 m. vasario 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/6/EB, 2 straipsnio 13 punkt? ir 3 straipsn? reikia aiškinti taip, kad korespondencijos pristatymo paslaug? teik?jai, kaip nagrin?jami pagrindin?je byloje, kurie, kaip nacionalin?s licencijos, leidžian?ios teikti šias paslaugas, tur?tojai privalo pagal nacionalin?s teis?s nuostatas teikti formalaus teism? ar administracin? institucij? procesin? dokument? ?teikimo paslaugas, turi b?ti laikomi „universali?j? paslaug? teik?jais“, kaip tai suprantama pagal šias nuostatas, tod?l šios paslaugos turi b?ti neapmokestinamos prid?tin?s vert?s mokes?iu kaip „viešojo pašto tarnyb?“ paslaugos, kaip tai suprantama pagal 2006 m. lapkri?io 28 d. Direktyvos 2006/112 132 straipsnio 1 dalies a punkt?.

Parašai.

(*1) Proceso kalba: vokie?i?.